

HOROR

— Bentley —
LITTLE

Společensví

Dodržujte pravidla.
Držte jazyk za zuby.
A zamkněte dveře.

Vitá vás Bentley Inc.

Společenství

The Association
Copyright © 2001 by Bentley Little
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Milan Žáček, 2022
Cover © Zhivko P. Petrov, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2532-8 (pdf)

BENTLEY LITTLE

Společenství

FØBØS

Tuto knihu věnuji svému synovi Emersonu Li Littleovi s nadějí, že se nikdy nebude muset potýkat s malichernou hloupostí jakéhokoliv společenství vlastníků.

Zvláštní díky patří Keithu Neilsonovi za tu bránu a plášť.

KAPITOLA PRVNÍ

„Je dokonalý!“ prohlásila Maureen.

Barry souhlasil, ale byl rád, že její hodnocení neslyší realitní makléřka. Ta si je už v duchu zaškatulkovala jako párek hejlů, a kdyby teď poslouchala Maureenino jednoznačné nadšení, věděla by, že je stačí přitáhnout navijákem. Neměli by sebe-menší prostor pro vyjednávání.

Jenže makléřka – nebo „Doris“, jak si vynutila, aby jí říkali – odešla do auta pro veškeré písemnosti k nemovitosti (a taky proto, jak tušil Barry, aby jim dopřála čas k diskusi) a oni zůstali sami, aby spolu mohli všechno probrat.

Barry a Maureen se procházeli po horní terase domu. Výhled jim bral dech. Navštívili jiné domy, novější i větší, ale tomuto se polohou žádný rovnat nemohl. Stál ve svahu kopce nad městem a omračující scénérie se prostírala až k horám na obzoru, přes kilometry lesů a kaňonů. I teď, v nejparnější fázi dne, vanul mírný větřík, šelestil v jehličí borovice na západní straně terasy a čečral Barrymu vlasy, které si tak pečlivě načesal, aby si dodal úctyhodnějšího vzezření.

„Tu terasu bychom mohli zvětšit,“ řekla Maureen. „Obehnat jí i přední část domu a třeba na ni umístit rozprašovač, aby ji během dne trochu ochlazoval. Představuju si tu zahradní sestavu – několik židlí a stůl –, kde bychom si mohli dopřávat obědy nebo romantické večeře. A samozřejmě sem dám spoustu rostlin.“

„Terasu máme na žebříčku priorit docela nízko,“ připomněl jí Barry.

„To je pravda,“ připustila Maureen.

Barry si k lícím přitiskl dlaně a dveřmi s moskytiérou nahlédl do domu. Interiér byl příšerný. Předchozí majitelé neměli absolutně žádný vkus, v každém pokoji byl křiklavě oranžový koberec a stěny a strop pokrývalo to nejtmaší obložení. Vnitřek domu působil jako sluj a melancholickou atmosféru, v níž tonuly místnosti, nerozptyloval ani laciný nábytek ze sedmdesátých let.

Nebylo pochyb, že dům se dosud nedařilo prodat právě kvůli tomu, proto byl tak dlouho v nabídce, aniž o něj někdo projevil zájem. Barry byl tudíž přesvědčený, že pokud hned nevyloží karty na stůl, mohli by prodejce přimět ještě slevit.

Odvrátil zrak. „Kdyby se strhlo obložení,“ prohodil k Maureen, „vymalovaly stěny, položil nový koberec a vyhodil nábytek, tak tohle místo nikdo nepozná.“

„Mně se líbí ta okna. Ten, kdo ten dům stavěl, ho rozvrhl docela chytře.“

To byla pravda. Třípodlažní dům vskutku působil dojmem, že byl vystavěný tak, aby jeho obyvatelé co nejvíc těžili z ohromujícího panoramatu. Měl tři ložnice: obrovskou hlavní ložnici s přilehlou terasou přímo pod nimi, která skýtala výhled jen o trochu méně omračující, než byla ta, jež se jim nabízela v tomto okamžiku; další menší ložnici na stejném podlaží a přímo nad ní, v nejvyšším patře, třetí ložnici, z níž se francouzskými okny vycházelo na malý balkon s výhledem na příjezdovou cestu. Obývací pokoj, kterým se do domu vcházelo, byl jedinou místností se stropem přes dvě patra, přičemž z extra vysokých oken bylo vidět na hustě zalesněný pozemek v horní části úbočí. Dvojice kobercem potažených schodišť vedla buď do přízemí, nebo do otevřené jídelny s kuchyní úplně nahoře.

„Chci jí udělat nabídku,“ řekla Maureen. „Tenhle je ten pravý.“

„Jen se netvař příliš dychtivě. Potřebujeme manévrovací prostor.“

Maureen přikývla. „Já vím.“

„Chtějí za něj sto deset tisíc.“

„Tu cenu bychom mohli zkusit srazit tak o deset patnáct tisíc.“

Z příjezdové cesty k nim dolehlo bouchnutí dveří Dorisina auta a Barry při čekání na makléřčin návrat Maureen naznačil, aby byla zticha.

„Našla jsem je!“ zvolala rozjařeně Doris, když vstoupila do domu a vyšla do horního patra.

Barry otevřel dveře s moskytiérou a s Maureen v závěsu opět vešel dovnitř. Realitní makléřka rozložila na ošklivý jídelní stůl celý štos listin. „Jak už jsem vám říkala, majitel požaduje sto deset tisíc. Je tu nový septik, jen rok starý, který využívá ty nejmodernější technologie, splňuje všechny federální náležitosti a váže se k němu servisní smlouva platná až do doby, kdy splatíte hypotéku. Získáte čtvrt akru půdy. A bonuse je, že hřeben za touto čtvrtí, jakož i veškerá půda na západní straně až k hlavní silnici je národní lesní rezervace. Takže na ní nikdo nemůže stavět. Nic vám nepokazí výhled. Dům sám má desetiletou záruku, že se v něm neobjeví termity, k tomu bezplatnou každoroční revizní prohlídku a v případě potřeby fumigaci. Kromě toho je zde desetiletá záruka na veškeré vodovodní a elektrické rozvody, což je, a to mi věřte, dar z nebes.“ Vzhlédla. „Chcete, abych pokračovala?“

„Máme zájem,“ odpověděl Barry.

Doris se rozzářily oči a její už tak dychtivou tvář znenadání prostoupilo nové a ještě větší nadšení. Vypočítala několik dalších předností domu i pozemku a zmínila se o všech souvisejících bonusech, až ji Maureen raději zastavila a řekla: „Myslím, že jsme připravení přednést nabídku.“

Barry přikývl.

Makléřka se široce usmála. „Tak pojedme zpátky do kanceláře, ano?“

Sešli dolů a vykročili ven. Barry s Maureen obcházeli okraj příjezdové cesty, a zatímco Doris zamykala, ještě si na pozemku prohlíželi borovice a keře medvědice.

„Ten, kdo si tenhle dům koupí, udělá neskutečné terno,“ prohodila makléřka, když usedli do jejího auta – Maureen vklouzla na sedadlo spolujezdce a Barry se vsoukal dozadu.

„No, takové terno zase ne,“ namítl Barry. „Ten dům je v nabídce už pěkně dlouho a nikdo ho nechtěl. Kdyby to byl opravdu takový Kauf, někdo by po něm už dávno skočil.“

„Trh je teď v útlumu. Ale to se mění. Tahle nemovitost bude za rok stát dvě stě tisíc.“ Doris vůz naváděla svažitou silnicí mezi stromy. Usmívala se. „Je to tady krásné, no ne? Cítíte ten vzduch, cítíte ty pinie? Tomuhle se nic nevyrovná.“

Dojeli k bráně z tepaného železa, která tvořila bariéru na úpatí silnice. Zpomalili a čekali, než se automaticky otevře.

Maureen se zadívala na pískovcovou ceduli vedle brány, na níž byl zelenými měděnými písmeny vyveden název areálu: Bonita Vista.

„Tohle je jediné, co se mi tady nelíbí,“ otáčela se na sedadle. „Působí to trochu... snobsky. Upřímně se mi moc nezamlouvá představa, že budu žít v uzavřeném rezidenčním areálu.“

„Společenství vlastníků ji sem instalovalo teprve nedávno,“ připustila Doris. „A dost lidem se to nelíbí. Na druhou stranu tak získáváte soukromí a záruku, že nemovitost neztratí na hodnotě. Proti byl ale i šéf místních hasičů, protože se nebude dát jezdit dovnitř. Ačkoliv,“ dodala chvatně, „kdyby vypukl lesní požár, uniknout byste měli bez problémů. Brána se otvírá směrem ven, a abyste se odsud dostali, nemusíte vyťukávat přístupový kód.“

Barry se předklonil ze zadního sedadla. „Tady je nějaké společenství vlastníků?“

„Ano. A obávám se, že tomuto společenství vlastníků budete muset platit příspěvky. Dělá to obvykle asi sto nebo dvě stě dolarů za rok. Znáám spoustu lidí, kteří společenství nemusejí, ale v areálu, jako je Bonita Vista, je prostě potřeba.“

„Proč?“ zeptala se Maureen.

„Protože nemá status obce. Nacházíte se za hranicí města, a jelikož se okres stará pouze o nezpevněné komunikace, společenství je zodpovědné za asfaltování cest a veškerá vylepšení ve smyslu příkopů, vyztužování břehů a kdovíčeho ještě. Společenství instaluje pouliční osvětlení, uklízí všechny příkopy a odvodňovací kanály a staví chodníky nebo taky značky.“

„Co když se k němu někdo připojit nechce?“

„Taková možnost neexistuje. Pokud ve Vistě zakoupíte nemovitost, musíte se stát členy. Jenže to má i další výhody. Pro členy je k dispozici společný tenisový kurt a mluví se o výstavbě jakési klubovny a také bazénu.“

Silnice se propletla mezi dvěma nízkými kopci porostlými starobylými borovicemi a napojila se na hlavní tah. Doris ještě počkala, až je mine nákladní auto pokrývačské firmy, odbočila doleva a vyrazila směr Corban.

Barry se usmíval. Líbila se mu představa, že bude dojíždět do města a že to bude spíš městečko než velkoměsto. Páni, to všechno se mu po čertech líbilo. Když se začali bavit o stěhování z jižní Kalifornie, když se zamýšleli nad možnostmi a probírali, co by si představovali, jemu samému na mysli vytanulo přesně takovéto místo, a sotva teď dokázal uvěřit, jaké jim přálo štěstí, když objevili tak ukázkovou lokaci.

Corban měl upřímně řečeno k plnohodnotnému městu daleko. Počet obyvatel se pohyboval kolem tří tisíc, a i když v něm bylo několik restaurací, sešlý hotel, pár prodejen a tržnice, postrádal supermarket, fastfoodové franšízy, turistické pasty a vůbec všechny obvyklé vymoženosti, které zpříjemňují venkovskou Ameriku měšťákům Barryho a Maureenina typu.

Ale to se mu právě líbilo.

A věděl, že se to líbí i Maureen. Toto nebyl Aspen, Jackson Hole nebo Park City, jedna z těch kooptovaných komunit, které se proměnily v hřiště pro hollywoodskou smetánku a ultra boháče. Toto bylo nefalšované městečko v té části Utahu, co není právě trendy, místo, kde skuteční lidé mají skutečná zaměstnání, a kam ještě nedorazila gentrifikační vlna, která zalévá zbytek země.

Realitní kancelář tvořil obrovitý přívěs zaparkovaný přes ulici naproti přestavěnému domu sloužícímu jako corbanská knihovna. Doris odbočila na miniaturní parkoviště a zabrzdila tak prudce, až tlusté pneumatiky zasmykovaly na šterku.

Barry vystoupil a zadíval se ke kopci, kde stál jejich dům.

Jejich dům.

Už o něm začínal uvažovat jako o jejích, třebaže ještě ani nepodali finanční nabídku. Netušil, jestli je to dobře, nebo špatně.

Všichni tři vyšli po vratkých schůdcích do kanceláře, kde ve větší z obou místností seděli u stolku muž s nadváhou a žena s podváhou. Oba poněkud nešťastně civěli do prázdna.

„Dobré odpoledne vespolek!“ zahlaholila zvesela Doris a tváře jejích spolupracovníků se zkřivily předstíraně blaženými výrazy. Muž okamžitě sáhl po telefonu a začal vytáčet nějaké číslo, žena se začala probírat písemnostmi.

„Pojďme do zasedací místnosti.“ Doris hosty provedla kolem stolů do druhé poloviny dvojprívěsu, stísněného prostoru, jemuž dominovalo cosi na způsob jídelního stolu.

Zavřela dveře a všichni se posadili. „Tak dobře,“ řekla. „Jak víte, cena požadovaná prodávajícím je sto deset tisíc.“

„Ta cena je trochu vysoká,“ ozval se hned Barry.

„Zvlášť u tak ošklivého domu,“ přidala se Maureen.

„Bude na něm spousta práce.“

„Bude chtít kompletně předělat.“

Doris se zasmála. „Rozumím. Co kdybych nabídla sto tisíc?“
„Co kdybyste nabídla devadesát pět?“

„Musím říct, že není zaručené, že prodávající bude chtít jít s cenou dolů, natož hned o patnáct tisíc. Ale dovolte mi, abych uskutečnila pár telefonátů a zjistila, co se dá v téhle záležitosti udělat.“ Ukázala na kávovar a štůsek polystyrenových kelímků na nízké knihovně na opačné straně místnosti.
„Jestli chcete, dejte si kávu. Hned se vrátím.“

Počkali, až za ní docvaknou dveře.

„Jak vysoko jsme ochotní jít?“ zeptal se Barry.

Maureen se mu podívala do očí. „Mně se ten dům líbí.“

„Není drahý ani za plnou cenu.“ Barry vstal a začal přecházet po místnosti. „Ale je to zásadní rozhodnutí. Měli bychom se do toho bezhlavě vrhat? Možná bychom si měli vzít několik dní na rozmyšlenou, popřemýšlet o tom.“

„Už jsme o tom přemýšleli. A hledání se už taky táhne. Tohle je přesně místo, jaké jsme chtěli, a jak jsi právě řekl, za rozumnou cenu. A jestli se nám ji podaří ještě trochu stlačit...“

Barry vyhlédl z okénka ve stěně přívěsu. „Máš pravdu.“ Šel si nalít kávu, a když se napil, ušklíbl se. „Kolik si myslíš, že bude jejich protínávrh?“

Maureen pokrčila rameny. „Kdo ví? Doufám, že až tohleto dohadování skončí, budeme na nějaké čtyř nebo pětitisícové slevě.“

Barry se posadil ke stolu a společně čekali na Doris.

Za několik minut se ozvalo zaklepání, Doris otevřela a vešla do místnosti. „Zavolala jsem prodávajícímu,“ oznámila, „a nabídla devadesát pět tisíc.“

„A?“ pobídl ji Barry.

Doris se usmála. „Můžeme podepisovat.“

KAPITOLA DRUHÁ

První věc, kterou Barry vybalil, byla hi-fi soustava.

Nebyl zvyklý na ticho, na nepřítomnost aut, sirén a hulákání ze sportovních zápasů – zvuků běžné soboty ve městě – a z klidu venkova ho přepadala nervozita. Navíc si myslel, že by bylo fajn, poslechnout si při vybalování pár písniček, a tak začal rozestavovat jednotlivé části soustavy, zatímco ostatní dál nosili z nákladního auta a dodávky krabice s věcmi.

Z vysokoškolských časů mu zůstalo několik beden s vinylovými alby a teď pustil něco, na čem se mohli všichni shodnout – desku *Thick as a Brick* od Jethro Tull. Dal ji pěkně hlasitě, a než se opět vydal ven, natočil reproduktory ke dveřím.

„Ty jo!“ usmál se Dylan. „Tak to je palba!“

Maureen obrátila oči v sloup. Cestou do domu s hromadou oblečení dloubla Barryho do boku. „Pěkně děkuju!“

Nebyla nijak odvázaná z toho, že Jeremy s Chuckem nechali manželky v Kalifornii nebo že vůbec přijel Dylan, ale rozhodli se, že místo stěhováků si pronajmou jen obrovské stěhovací auto. Bylo vyloučené, aby všechno zvládli naložit a vyložit jen ve dvou.

Jeremy z chladicího boxu ve své už téměř prázdné dodávce vylovil orosené šestibalení piv. „Dočerpáváme palivo!“ oznámil. „Berte si, dokud je studené.“

Ostatní si udělali pauzu, zatímco Barry chtěl dohnat ztracený čas a z nákladního auta začal vynášet lampy, židle a kartonové krabice s kuchyňskými věcmi. Maureen zůstala v domě

a snažila se najít bednu s hrnci, pánvemi a polévkovými konzervami, které chtěla ohřát k obědu.

Dylan, Jeremy a Chuck na příjezdové cestě dopili pivo a házeli plechovky zpátky do dodávky.

„To fakt bodlo,“ pochvaloval si Chuck.

„Určitě nechcete ještě jedno?“ zavolal Jeremy.

Barry zavrtěl hlavou a Jeremy na boxu dovřel víko.

„Ty jo, paráda! Koukněte na to!“ Dylan ukázal na poštovní schránku, oblou skříňku venkovského rázu na krátkém sloupku, opatřenou červenou vlaječkou. Barry i Dylan něco takového pravděpodobně viděli jen ve filmech. Barry sledoval, jak jeho kamarád ke schránce přichází, vlaječku zvedá a spouští, pak se předklání a otvírá na ní plechová dvířka.

Pak uskočil. „Panebože!“

„Co je?“ Barry byl okamžitě u něho.

Dylan neodpovídal, ale Barry to uviděl sám. Do schránky byla vmáčknutá mrtvá kočka. Měla zkroucenou hlavu a packy ohnuté směrem ven. Zakrvácená srst se jí hemžila mravenci. Do prázdného otvoru, kde mívala oko, pochodoval hmyzí zástup. Linul se z ní odporný puch a Barry instinktivně ustoupil a zacpal si nos.

To už za nimi stáli i Jeremy a Chuck a také nahlíželi dovnitř.

„Tohle bych viděl na děcka,“ prohodil Chuck.

Jeremy zahvízdal a zavrtěl hlavou. „Pěkně zvrácený haranti.“

Barry se rozhlížel, všiml si, že Maureen je pořád ještě v domě, a schránku honem zavřel. „Mo nic neříkejte,“ obrátil se na ostatní. „Jenom by začala jančit. Později to uklidím. První den na novém místě ji nechci stresovat.“

Chuck a Jeremy přikývli a Dylan rázně zasalutoval. „Jasný, šéfe.“

„Pojďte, vynosíme ten zbytek.“

Když se do práce pustili všichni tři, podařilo se jim vyložit i velký nábytek – pohovky, skříňky, knihovny a postele –, ačkoliv si pěkně zanáдали na hlavní dveře, kterými objemnější věci pronášeli jen horko těžko. Dali si pauzu na oběd a na horní terase pojedli polévku s krekry. Pak se hned zase vrátili k práci, třebaže Barry se nedokázal zbavit myšlenek na mrtvou kočku. Netušil, jak zvíře ze schránky dostane. Byla příliš malá na to, aby se do ní vešla lopata – jeho oblíbený nástroj pro nakládání s mrtvými zvířaty –, a tak jediné, co ho napadlo, bylo vzít si gumové rukavice a mrtvolu vytáhnout ručně. Neměl ponětí, jestli kočka trpěla nějakými chorobami nebo zda manipulací s hnijící mršinou nerozšíří nějakou nákazu, a rozhodl se, že se s ní vypořádá až odpoledne a požádá o pomoc některého z kamarádů, zatímco ti zbývající budou rozptylovat Maureen.

Jenže Maureen s nimi byla celý zbytek odpoledne; přenášela menší krabice, vyskakovala na korbu nákladního auta, aby rozhodla, co půjde do domu a co do sklepa, a ukazovala, kam mají co uložit.

Větší věci se pokoušeli umisťovat už natrvalo, ale všechno ostatní ukládali různě ke stěnám, přičemž dávali pozor, aby měli kudy procházet i po tom, co se hromady začaly nebezpečně šířit do středu místností. Pozůstatky původního nábytku nastrkali do dvou menších ložnic. Usmysleli si, že později uspořádají garážový výprodej, a co se neprodá, to Barry s Maureen darují Goodwillu, Armádě spásy, případně jinému obchodu s použitými věcmi, který snad najdou v městečku. Dylanovi, Chuckovi a Jeremymu Maureen řekla, že pokud sami o něco stojí, můžou si to klidně vzít.

Zbýlé bedny a nábytek odvezli do úschovny, kterou si Barry už stihl pronajmout v Corbanu. Maureen zůstala doma, protože v kabině nákladního auta nebylo pro všechny dost místa. Branou skladiště je nechal projet nevrlý stařík s kšiltovkou

s logem firmy Deer-O Paints, načež zastavili před promáčkнутými plechovými vraty s označením JEDNOTKA Č. 21, kam všechno poměrně hbitě uložili. Když pak Barry zavíral a zamýkal, v nohách i rukou ucítil tupou bolest a hned pochopil, že zítra může očekávat explozi ryzí agonie. Těžké manuální práci se nevěnoval už hodně dlouho a po záprahu z minulého týdne, kdy musel všechno sbalit, a dnešním vybalování ho pěkně bolelo za krkem i v zádech.

„Čas na Millera!“ oznámil Jeremy. Před cestou připravil chladič box a v kabině si ho postavil k nohám. Teď jen natáhl ruku, box otevřel a začal rozhazovat piva.

Barry otevřel plechovku, kterou zachytil ve vzduchu, a dlouze se napil. Všichni čtyři seděli před pronajatou jednotkou, popíjeli a oslavovali konec dlouhého a vyčerpávajícího dne.

Chuck se rozhlédl po okolní scénérii. „Proč Utah?“ zeptal se Barryho. „Jako jasně, je to tu hezký a vůbec, ale do prdele, všude máš tak daleko. Co tady uprostřed ničeho budeš dělat?“

„To samý, co jsem dělat v Kalifornii: psát.“

„Víš, jak to myslím.“

Barry pokrčil rameny. „Stejně jsem toho zas tolik nepodnikal. Sakra, vždyť večerní odvaz je pro nás jenom večere a film v kině.“

„Ale tady není ani to kino.“

„Je tu videopůjčovna. A když bude potřeba, vždycky můžeme zajet do Cedar City. Je to jen dvě hodiny odsud a tam už jsou kina, vysoká škola, shakespearovský festival, v podstatě všechno, co můžeš potřebovat.“ Dopil zbytek piva. „Ale to jsou drobnosti a nejsou důležité. Důvod, proč tady jsme, je ten, že tady chceme žít. Tohle je ten druh prostředí, kde chceme strávit zbytek života. Chápeš, nemládne. Je načase se začít usazovat, je načase trochu zakořenit.“

„Tvoje kořeny jsou v Kalifornii.“

„Chceme se nechat přesadit.“

Jeremy rozpačitě přešlápl. „Jak na tom budete s penězma? Knížky ti něco vynášejí?“

„Ale jo. A Mo bude taky pracovat.“

Dylan si odfrkl. „V téhle díře? Kde, na benzínce?“

„Živnost si může otevřít prakticky kdekoliv a daňová poradkyně je potřeba všude. Spousta klientů u ní zůstává, takže úplně od píky začínat nebude.“

„Zůstávají u ní? Jak jako? To jen kvůli daním budou jezdit přes tři státy? Já vím, že je dobrá, ale...“

„Máš fax, e-mail, telefon. Aby od klientů získala finanční informace, nebude se s nimi muset setkávat.“ Barry se usmál. „Žijeme v době práce na dálku, kámo. Zvykej si.“

Chuck zavrtěl hlavou. „Vážně si myslíš, že se vám bude líbit život na malém městě?“

Barry se zasmál. „Je to sen každého yuppíka.“

Na večeri zajeli do steakové restaurace v Corbanu, kde byli jediní zákazníci a servírka vypadala jako Flo ze starého televizního seriálu *Alice*. Hodně pili a bavili se o politice a kultuře, přičemž Maureen Jeremymu a Chuckovi vyčítala, že nechali doma manželky a připravili ji o zoufale potřebné spojenkyně.

Když se vrátili domů, pokusili se vymyslet spací pořádek. Staré postele rozmontovali a sestavená byla pouze ta v hlavní ložnici. Nakonec rozhodli, že Dylan, Chuck a Jeremy budou spát na podlaze v jídelně – jediné části domu, kterou zcela nezahltily nevybalené věci.

Jeremy, vždy připraven, si přivezl spací pytel, ale Chuck a Dylan tak prozíraví nebyli. Museli proto dvacet minut stěhovat bedny a nábytek a prohrabávat se krabicemi, jen aby našli pár dek a polštářů.

„Hezky se vyspěte,“ řekla jim Maureen, když se všichni konečně uvelebili ke spánku. „A ať vás blechy nekoušou celou noc.“

„To tady máte blechy?“ zeptal se Chuck.

„Nevíme *přesně*, jaký druh breberek to je,“ odpověděla Maureen zvesela. „Tak dobrou.“

„Ty seš ale zlá,“ řekl jí Barry cestou do ložnice. „Fakt zlá.“

Ráno ho probudilo jakési šramocení shora. Aniž vzbudil Maureen, vylezl z postele, rychle si natáhl džíny a vydal se do jídelny, kde se Jeremy převaloval ve spacáku a Chuck s Dylanem se obouvali.

Barry zívá a podíval se směrem ke kuchyni. „Omlouvám se, ale nemáme pro vás žádnou snídani. Měl jsem včera skočit do krámu pro nějaké koblihy nebo pečivo.“

Jeremy nad jeho omluvou jen mávl rukou. „S tím si hlavu nedělej. Něco si seženem cestou. Čeká nás dlouhá štreka a stejně musíme vyjet co nejdřív.“

Barryho až teď napadlo, že své kamarády znovu uvidí kdoví kdy. Zničením ho přepadl smutek, ale byl to zvláštní smutek, který tlumil pouze pocit, že jeho starý život skončil a nový právě začíná.

„Nechcete si dát napřed sprchu nebo něco?“

Chuck zavrtěl hlavou a zazubil se. „Není důvod. Jsme tu jenom my.“

Jeremy si sbalil spacák. „Pozdravuj Mo.“

„Rozloučit se můžete sami.“

Barry se otočil a uviděl Maureen zachumlanou v županu stát na úpatí schodiště.

„Ty syčáku,“ usmála se. „Ani bys mě nevzbudil.“

„Promiň.“

Ustoupila, aby Jeremy, Chuck a Dylan mohli sejít do obývacího pokoje. „Tak se mějte, kluci,“ řekla jim. „Díky moc za veškerou pomoc. Fakt si toho moc vážíme.“

„To je v pohodě,“ ujistil ji Jeremy.

„Můžete samozřejmě kdykoliv přijet na návštěvu.“ Usmála se. „I ty, Dylane.“

Dylan se rozesmál. „Mám to trochu z ruky, ale díky. I pozvání si cením.“

„Máte všechno?“ zeptal se Barry.

„Nic jsme si nepřinesli,“ odpověděl Chuck. „Je to pořád v autě.“

Barry je vyprovodil před dům a Maureen zůstala stát ve dveřích. „Tak nashle!“ zavolala. „Šťastnou cestu! A jeďte opatrně!“

„Jako vždycky,“ opáčil Dylan.

„Máte v plánu jet až do Brea?“ zeptal se Barry.

Dylan zavrtěl hlavou. „Myslím, že si dopřejeme ještě den volna. Cestou zpátky se chci zastavit ve Vegas. Pošpásovat s jednorukýma banditama.“

„I s *Elektrickým jezdcem*?“

Dylan se usmál. „Přesně tak.“

Barry sáhl do pravé přední kapsy svých džínů a nahmatal zmuchlanou pětidolarovou bankovku, kterou si tam strčil, když po večeri dostal zpátky drobné. „No, když už si tam budete užívat, co kdybyste si zahráli i keno. O výhru se s váma podělím.“

„Platí.“

Jeremy hodil do dodávky spacák a zabouchl dveře. Nikdo z nich si nepotrpěl na objímání nebo dramatické loučení, ale tato situace volala po něčem větším než po pouhém zamávání a rychlém rozloučení, a tak ještě chvíli trochu trapně přešlapovali. Nebyli ochotní se rozdělit, ale zároveň nechtěli udělat velký krok a oddat se nefalšovaným emocím.

„No,“ prohrábl si vlasy Chuck, „asi bysme měli zvednout kotvy.“

„To jo,“ přisvědčil Jeremy.

Dylan přikývl.

„Ještě jednou díky, kluci. Máte to u mě.“ Barry se ohlédl na Maureen, která pořád stála ve dveřích. „Máte to u nás obou.“

Jeremy se usmál. „Od čeho jsou kámoši?“

Kámoši.

Barry si uvědomil, že bude muset začít znovu a najít si nové přátele. S Maureen v okruhu osmi set kilometrů nikoho neznali a v Utahu, Coloradu, Arizoně ani Novém Mexiku neměli žádné příbuzné.

Jeremy s Dylanem se vsoukali do kabiny dodávky a Chuck usedl za volant stěhovacího auta. Barry mu večer předal klíčky, jakož i všechny papíry z půjčovny, a Chuck teď ještě vystrčil hlavu z okénka.

„Vracet se musí až ve čtvrtek a je to bez omezení počtu najetých kilometrů, takže jestli potřebuješ něco odvézt nebo vůbec potřebuješ nákladák, klidně si ho ještě nech.“

Chuck se zazubil. „Bez obav, využiju ho.“

„Pak mi brnkni, až ho zas vrátíš. A pošli mi vyúčtování, abych si to mohl překontrolovat a měl jistotu, že mě nevzali na hůl.“

„Jasná věc, šéfe.“

Jeremy nastartoval, vystrčil hlavu z okénka a zamával. „Tak hodně štěstí!“

„Budete ho potřebovat!“ křikl Dylan a zachechtal se.

Barry se podíval k poštovní schránce a vzpomněl si na mrtvou kočku, kterou do ní někdo nacpal. Přecházel k okraji silnice, mával a Maureen z verandy zakřičela: „Na shledanou!“

Pak už jen sledoval, jak nákladní auto a dodávka sjíždějí z kopce. Upíral za nimi zrak ještě dlouho poté, co Jeremyho auto zmizelo a rachocení motoru stěhovacího vozu vyprchalo do nicoty.

KAPITOLA TŘETÍ

Garážový výprodej absolvovali další víkend. Předtím si dali inzerát do místních novin, *Corban Weekly Standardu*, a celý pátek naceňovali nábytek a věci z domácnosti uložené v menších ložnicích. Nechali si několik speciálních kousků – rádio s hodinami, punčovou mísu, petrolejku –, ale většina věcí, k nimž přišli spolu s domem, byla odporná jako čert a nemohli se dočkat, až se jich zbaví. Barry chtěl původně počkat ještě déle, aby měli možnost všechno pořádně projít a posoudit, co by se jim ještě mohlo hodit, ale Maureen správně poznamenala, že na takový bordel nemají v domě ani v úschovně místo a čím dříve se ho zbaví, tím dříve začnou dávat dům do pořádku.

„Nic přes deset dolarů,“ řekla, když Barry uhladil kus mas-
kovací pásky na ohavném umakartovém stole a napsal na něj cenu. „Naším cílem je se těchhle hnusů zbavit, ne na nich vydělat.“

„Rozkaz!“

V sobotu ráno vstali před úsvitem a věci začali vynášet ven. Ty menší vyložili na plechové skládací stolky, které byly taky na prodej, a zbytek rozprostřeli přímo na asfalt příjezdové cesty. Nábytek rozestavili tak, aby blokoval přístup na nižší terasu a na schody vedoucí k hlavním vstupním dveřím.

V inzerátu jasně uvedli, že prodej začíná až úderem sedmé, ale osobní a nákladní auta parkovala na silnici před domem už s dvouhodinovým předstihem a v přítomí brzkého rána byly vidět shrbené siluety, které si prohlížely plánek komplexu, četly noviny a popíjely kávu z termosek. Jedna obézní žena,

potahující z neodklepnuté cigarety, z auta dokonce vystoupila a s obrovským plátěným pytlem se vydala po cestě k domu, aby si věci na prodej prohlédla. Maureen, která na poslední chvíli přidávala ceny na starý mop a kbelík, jež našla v kuchyňském přístěnku, jí ale rázně vysvětlila, že výprodej začíná v sedm a ani o minutu dřív, takže může buď odejít a vrátit se později, nebo pokračovat v čekání v autě.

V podstatě to garážový výprodej nebyl – neměli garáž, vlastně ani přístřešek pro auto –, ale zbavovali se docela velkého množství věcí. Zvědavá žena ani další nedočkavci neošli. Trpělivě čekali. Barry sotva dokázal uvěřit, že všechen jejich ošklivý nábytek a zbytečnosti z domácnosti, které chtěli dostat z domu, krámy, které byli ochotní klidně i rozdat, kdyby to jinak nešlo, můžou někoho tolik zajímat.

Ozvalo se pronikavé zamňoukání, a když Barry shlédl, uviděl, jak se mu o nohu otírá černý kocour a zvedá k němu oči. „Ahoj, Barney.“ Natáhl ruku a pohladil ho. „Jak se vede?“ Zvíře zavrňelo.

Barney se na jejich dolní terase s hlasitým kňučením objevil někdy uprostřed týdne a Maureen mu nabídla mléko a plechovku tuňáka. Kocour vypadal, jako by měl hlad, a za jídlo byl natolik vděčný, že u nich zůstal i po krmení, procházel se po terase, otíral se jim o nohy a zavrňel pokaždé, když někdo z nich vyšel z domu. Od té doby se u nich zdržoval každý den, jalovec vedle domu používal jako žebřík, po němž lezl z dolní na horní terasu, a spal na rohožce před vstupními dveřmi. Barry mu dal jméno Barney, podle Fredova nejlepšího kamaráda ve *Flintstoneových* – jméno, na něž už zjevně začínal reagovat.

Předpokládal, že to znamená, že kocour je už jejich domácí mazlíček.

Pohlédl k poštovní schránce, jejíž plech se blyštěl v růžových paprscích vycházejícího slunce, a vzpomněl si na tu druhou kočku.

Na tu mrtvou kočku.

Těla se zbavil, když se Maureen minulou neděli večer sprchovala. Jeremy, Chuck a Dylan brzo ráno odjeli a on se domníval, že bude mít přes den čas sám pro sebe a problém vyřeší, ale nakonec s Maureen strávil celé dopoledne i odpoledne a příležitost vyklouznout ven se mu naskytla, až když si před večerí dopřála sprchu. Nouze, jak se říká, naučila Dalibora housti. Ačkoliv neustále úzkostně přemítal, jak zvíře ze schránky dostane, když se příležitost naskytla a on si uvědomil, že na vyřešení problému má nanejvýš deset minut, obalil si ruce igelitovým pytlek na odpadky, strčil je do schránky, mrtvou kočku vyškrubal a pytel obrátil naruby. Vnitřní prostor schránky potom vydrhl houbou namočenou v lyzolu, tu pak přihodil do pytle a schránku nechal vyvětrat. Pytel chvatně zavázal a vhodil ho do kovové popelnice pod dolní terasou. Pak pospíchal domů, v horní koupelně si umyl ruce a posadil se na pohovku. Televizi zapnul přesně ve chvíli, kdy Maureen přišla nahoru, aby připravila večeri.

O dva dny později se objevil Barney.

Obě kočky nic nespojovalo. Ta mrtvá byla bílá, kdežto Barney byl černý. Ale jejich nový mazlíček mu ji ustavičně připomínal, a když jim uprostřed týdne začali doručovat poštu a on ji každé odpoledne chodil vybírat, uvědomoval si, že nepřestává myslet na její zakrvácenou mrtvolu a na mravence hemžící se v prázdném očním důlku.

Také mu nebylo jasné, *proč* o tom mrtvém zvířeti neřekl manželce. Maureen přece nebyla žádná křehotinka a tu kočku by měla zvládnout. Sakra, vždyť to ona u nich likviduje breberky a zabíjí veškerý hmyz, který jim vleze do domu. Ona porcuje kuřata před smažením, ona kuchá ryby. Nejspíš je mnohem odolnější než on.

Takže proč jí to zatajil?

Proč jí to tají i *ted*?

Neměl ponětí. Posadil se za jedním ze stolků na plechovou skládací židli, rozlomil váleček čtvrtáků, desetáků a nikláků, které ve čtvrtek sehnal v bance, a mince uložil do vyčištěné krabičky od rybářských potřeb. U nohou se mu schoulil Barney a začal příst.

Maureen zašla do domu udělat kávu, zatímco on prováděl ještě několik posledních úprav. Brzy se dočkal koblihy a hrnku kávy bez kofeinu.

Slunce už vyšlo a na ulici a v ústí příjezdové cesty už přeshlapoval hlouček lidí. Barry se podíval na hodinky, sklouzl pohledem k Maureen a pak na ně mávl, že už můžou přijít. Zarazilo ho, jak horečně a nedočkavě na jeho prosté pozvání zareagovali, a zbytek dopoledne měl co dělat, aby stačil náporu zájemců, kteří ovšem většinou nic nekoupili, jen tu a tam si vybrali nějaké věci, přičemž se občas pokoušeli uhadat nižší cenu. Jeden stařík vykoupil všechno nářadí. Jedna žena vykoupila všechno kuchyňské nádobí.

Jiná naopak zaplatila za křiklavý jídelní servis, Barrymu řekla, že si pro něj později přijede pick-upem její manžel, po půl hodině se však vrátila a požádala o vrácení peněz.

Muž s psací podložkou se objevil krátce po desáté.

Na místě byla spousta lidí, auta v obou směrech parkovala do poloviny bloku a prostor před jejich domem se hemžil zaujatě vyhlížeujícími lovci slev. Tento člověk se ale od houfu ostatních okamžitě odlišil naprostým nezájmem o věci na prodej. Byl vysoký a hubený, měl upjatý výraz a značkové oblečení zarytého yuppíka a větší zájem projevoval o jejich dům, auto a lidi, kteří se motali kolem.

Barry se ohlédl na Maureen a oba se střetli pohledem. Všimla si ho i ona a Barry počkal, než se dlouhán přiblíží ke stolků, a pak zavolal: „Haló, zdravím!“ a pokynul mu, aby za ním přišel.

Když muž dopsal, vzhledl od podložky a zaostřil na Barryho, v jeho vážné tváři nebyl ani náznak úsměvu. „Tohle je váš dům?“ zeptal se.

„Jo, jmenuju se Barry Welch. Co byste si přál?“

Muž přikývl. „Já se jmenuju Neil Campbell. Jsem ze společenství vlastníků nemovitostí komplexu Bonita Vista. Zapisuju si vás.“

Barry se zamračil. „Zapisujete si mě?“

„Garážové výprodeje, prodej ze dvora, veškeré druhy prodejů jsou v komplexu Bonita Vista zakázané. Stanovy v tomto smyslu mluví jasnou řečí.“

„To jsem nevěděl,“ řekl Barry. „To mi nikdo neřekl.“

„Vy jste nedostal výtisk SPR?“

„Netuším, co by to vůbec mělo být.“

Muž se slabě pousmál. „*Tentokrát*, protože jste naše SPR ještě nedostal, vám to můžeme odpustit, ale v budoucnu se budete muset řídit stejnými pravidly a předpisy, kterými se řídíme i my ostatní.“ Něco si rychle poznamenal na psací podložku. „Radě navrhnou, abyste nedostal pokutu, ale bylo vám uděleno písemné napomenutí. To by mělo vyhovět jak našim požadavkům, tak pedantům v radě.“ Následoval další chabý úsměv, jako by chtěl Campbell naznačit, že on sám patří k liberálnějším a shovívavějším členům společenství vlastníků, ale ve skutečnosti ten úsměv nic takového neprozrazoval.

Potom chtěla nějaká žena zaplatit za dva růžové polštáře a jeden mladík chtěl odkoupit sedací vak. Než Barry přijal platbu a odpočítal drobné, Campbell byl pryč.

„O co šlo?“ zeptala se Maureen.

„Vypadá to, že porušujeme vyhlášky zdejšího společenství vlastníků nemovitostí. Ten chlap sem přišel, aby si nás zapsal a dal nám pokutu, ale vyvázli jsme jenom s napomenutím.“

„Pokutu? Co to má znamenat? To jako můžou?“

Barry pokrčil rameny. „Co já vím? Myslím, že se na to budeme muset podívat.“

„Pochopila jsem, že bude problém, hned jak jsem uslyšela, že tu mají tohle společenství. Pamatuješ na Donnu a Eda v Irvine? Ti si ani nemohli dát na garáž desku s košem na basket.“ Maureen se zakabonila. „Doufala jsem, že to tady bude jinak. Doris říkala, že společenství jenom asfaltuje cesty a stará se o základní údržbu.“

„Doris je realitní makléřka a prostě se nám snažila prodat dům. Cos očekávala? Že bude upřímná?“

„Jsem husa.“

Lidé potom přicházeli ve vlnách. Deset minut se nic nedělo, nato přijela současně čtyři auta a příjezdová cesta se začala hemžit rodiči, dětmi a dospělými bez doprovodu a ti všichni se prohrabávali různými krabicemi a hledali poklady.

Když zájemci prořídli a ti zbylí začali nábytek nakládat na dodávky a odvážet, Maureen zašla zpátky do domu a nechala Barryho, aby se o obchody staral sám.

Během jedné takové chvíle, kdy u domu skoro nikdo nebyl, se dostavil starší pořízek a začal se prohrabovat bednou se všemožným haraburdím. Vypadal docela přátelsky, měl brunátný obličej, hustý bílý knír a kulaté dědečkovské brýle s drátěnými obroučkami. Hrstka zbylých věcí k prodeji ho od pohledu nijak zvlášť nezajímala. Po letmém pohledu na obsah bedny přešel k Barryho stolku. „Zdravíčko,“ řekl. „Právě jste se nastěhovali?“

„Minulý víkend,“ odpověděl Barry.

Muž se usmál. „Už jste měli návštěvu ze společenství?“

Barry unaveně přikývl. „Jo, měli.“

Muž se uchechl a natáhl ruku. „Jsem váš soused. Ray Dyson. Zapřisáhlý nepřítel společenství vlastníků komplexu Bonita Vista.“

„Já jsem Barry. Barry Welch.“ Nabízenou rukou potřásl. Přijela další dvě auta a zaparkovala. Z jednoho vystoupily tři starší ženy, z druhého vyčerpaně vyhlížející muž s vychrtlým chlapcem v montérkách.

Barry upřel pozornost zpátky na svého nového souseda. „Takže vy společenství taky nemáte v lásce, co?“

„Mírně řečeno.“

„Díkybohu. Tak to tady aspoň nejsem sám.“

„No, to teda nejste. Je tady hned několik lidí, co se s těmi kretény nějak střetli. Většina z nich má příliš velký strach, aby něco říkala, ale v duchu jsou s vámi. Tohle vám můžu říct.“

„Většina lidí mi dneska připadala milá,“ přiznal Barry.

„Tak ti nejsou z Visty. Jsou z Corbanu. Ve Vistě nenajdete nikoho odvážného natolik, aby se vzepřel pravidlům a vyrazil na garážový výprodej.“ Přidušeně se usmál. „Kromě mě.“

Barry se podíval na obě auta. „Ale jak projeli bránou?“

„Bránu někdo v noci vylomil. Dokud ji nespraví, zůstává otevřená. To se děje zhruba každý měsíc. Stavebníci nebo pokrývači, kteří tady mají nějakou práci, zapomenou vstupní kód, naštvou se a bránu prorazí.“ Ray kývl na ostatní zájemce o nabízené věci. „To je taky jediný důvod, proč tu dneska jsou. Kdyby všechno bylo jako obvykle a brána byla vcelku, dneska byste tady jenom čekali a čekali a vůbec nikdo by se tady neobjevil.“

„Nikdo kromě vás.“

„Nikdo kromě mě.“

Barry si povzdechl. „Právě jsme se přistěhovali. Ještě jsme ani pořádně nevybalili. A nechce se mi už teď někoho vytáčet. Možná bychom nějakou dobu neměli vystrkovat růžky a měli bychom se společenství snažit spíš nějak zavděčit. A doufat, že nás nebude buzerovat.“

„Zavděčit se společenství?“ Ray si odfrkl. „To je vyloučené. A tihle hajzlové jsou už natolik zvyklí, že všechno bude

po jejich, že se ani nesnaží být milí. Potíží je v tom, že jim vždycky straní soudy. Jednou jsem jim pohrozil žalobou, ale zjistil jsem, že mě nikdo nechce obhajovat, protože jsem se neměl o co opřít v zákoně. Mně to sice připadá protiústavní, ale společenství vlastníků nemovitostí mají podle všeho právo nutit vás platit členské příspěvky, nutit vás kořit se jejich normám a taky vcházet na váš pozemek, aby si vynutili součinnost. Můžou vyžadovat, abyste k nim vstoupili, a nutit vás, abyste se řídili jejich pravidly, a to i proti vaší vůli. Tohle je obzvláště paradoxní, poněvadž jsme ve státě, kde platí pravidlo ‚práva na práci‘. To znamená, že i když pracujete v podniku zaměstnávajícím pouze členy odborových organizací, nikdo vás nemůže přinutit do odborů vstoupit. Což je v naprostém protikladu k tomu, co platí tady.“ Ray se předklonil. „Kdybyste to náhodou nepoznal, já jsem starý odborář.“

„Odkud pocházíte?“ zeptal se Barry. „Myslím tedy původně. Předpokládám, že z Corbanu nejste.“

„Jsem z New Jersey. Penzionovaný přepravce. Na západ jsme se přestěhovali kvůli mému astmatu. Manželka má navíc příbuzenstvo v Salt Lake City.“

„Ale líbí se vám tady, ne? Myslím jako celkově?“

Ray pokrčil rameny. „Jasně, asi jo. Krajina je nádherná, máme tu čtyři roční období, bydlím ve skvělém domě, poznal jsem hromadu skvělých lidí a našel si spoustu přátel. Na důchod je to úžasné místo.“

„Ale?“

„Ale společenství je až moc vlezlé a má tady... všudypřítomný, pronikavý vliv. A za to může jeho rada. Správní radu tvoří partička štouralů, kteří nemají žádné koníčky, zájmy a vlastní život a kterým dělá dobře někoho otravovat a všude čmukat, aby měli jistotu, že se všichni budou řídit jejich pravidly.“ Kývl na Barryho. „Koho za vámi poslali? Kdo sem dopoledne přišel?“

„Nevím. Představil se mi, ale už jsem zapomněl, jak se jmenuje.“

„Byl spíš mladší? Krátké vlasy? Vážný výraz? Upjatý?“

„To by mohl být on.“

Ray přikývl. „Campbell. Ten je poměrně nový. Přistěhoval se teprve loni, ale už jim pěkně leze do zadku. Doufá, že až někdo z těch páprdů natáhne bačkory, zvolí ho do rady.“

„Když je to společenství tak hrozné, proč lidi nezvolí nové vedení? Nebo celou organizaci prostě nerozpustí?“

„Možná jsem to nepodal správně. Nechápejte mě špatně. Jsou tu lidi jako já, kteří je nemají rádi. Ale jsme jednoznačně v menšině. Většina majitelů zdejších nemovitostí společenství miluje. Chtějí žít v uzavřené komunitě, která prosazuje přísná pravidla péče o majetek a kde jsou všichni nuceni zachovávat hodnotu své nemovitosti.“ Usmál se. „Vítejte ve Vistě.“

„Výborně.“

Ray se zasmál. „Čím se živíte?“

„Jsem spisovatel,“ odpověděl Barry.

Husté obočí vystřelilo vzhůru. „Opravdu?“

„Píšu horory. Něco jako Stephen King.“

„Jako Stephen King, vážně?“

„No... ne tak úplně. Tohle říkám, aby lidé pochopili, jaký typ knížek píšu. Říkával jsem, že píšu prostě ‚horor‘ a dál to nerozvíjel, ale lidi mě pak představovali jako svého kamaráda spisovatele science fiction nebo svého kamaráda detektivkáře a já science fiction ani detektivky nepíšu. Tím přirovnáním k Stephenu Kingovi se to trochu vyjasňovalo.“

Ray zavrtěl hlavou. „Takže spisovatel. To je docela zajímavé. Myslím, že skutečného spisovatele jsem ještě nikdy nepotkal. Kde bych mohl sehnat vaše knížky?“

„Chcete říct někde tady?“ uchechtl se Barry. „S tím bych nepočítal. Ale najdete je ve většině velkých řetězců. Až se uvidíme příště, tu nejnovější vám dám.“

„Podepsanou?“

„Jistě.“

Ray se předklonil. „Víte, tohle by mohlo fungovat ve váš prospěch. Rozhlásím to tady, vyzdvihnu fakt, že jste známá celebrita, bohatý a slavný spisovatel. Radu to možná zastraší a nechá vás na pokoji.“

„Myslíte?“

„Určitě to ničemu neuškodí.“

Barry přikývl. „Klidně jim zalžete. Jestli budete chtít, můžete jim říct, že jsem přímo Stephen King. Udělejte všechno pro to, aby mě nechali na pokoji.“

„Nic nezaručuju, ale rozhlásím to.“

Na cestě zastavila dvě další auta a ze čtyřdveřových vozidel vystoupily dvě **rodiny**.

Jedna ze starších žen, která si prohlížela vystavené haraburdí, nakonec k Barryho stolku přišla s vázou a sadou pro stírání, a když jí Barry začal položky sčítat, Ray mu zamával na rozloučenou. „Koncem týdne se zastavím,“ řekl ještě. „Jakmile se trochu usadíte.“

„Rád jsem vás poznal, Rayi,“ zamával mu Barry a potom znovu upřel pozornost na zákaznici.

Dalšího dne se objevilo v poštovní schránce *Prohlášení o stanovách, pravidlech a restrikcích Společenství vlastníků nemovitostí v komplexu Bonita Vista* – slibované SPR. Dokument, objemnější než corbanský telefonní seznam, měl podobu brožury o téměř stovce stran textu s jednoduchým řádkováním, popsaných těžko srozumitelným právnickým jazykem. Barry se posadil, pokusil se začíst, ale dostal se jen do poloviny první stránky, načež brožuru pohodil směrem k Maureen. „Na, trochu toho lehkého čtení.“

Prolistovala několik stránek, pak *Prohlášení* hodila na jednu z dosud nevybalených krabic. „Vypadá to pěkně důkladně,“

podotkla. „Předpokládám, že tady žádné kličky a skulinky nemají šanci.“

„Pak poděkuj Bohu, že jsem bohatý a slavný spisovatel, s nímž budou ostatní jednat s úctou a respektem a kterého nebudou spoutávat malicherná pravidla běžných smrtelníků.“

Zasmála se. „Jó, to by tak hrálo!“

„Jak jsi to teď řekla, připomnělas mi jednu písničku!“ Přeběhl k hi-fi soustavě a honem pustil staré album od Aerosmith. Zvýšil hlasitost, natáhl k Maureen ruce a za chvíli už v obývacím pokoji tancovali, proplétali se mezi bednami a kroužili kolem nábytku v rytmu hudby z časů svého dospívání.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Stanovy, pravidla a restrikce Společenství vlastníků nemovitostí v komplexu Bonita Vista, článek III, specifikace využití pozemků, dovozená využití a omezení, § 3, odstavec A:

Na žádném pozemku nebo v kterékoliv části nemovitosti se nesmí realizovat garážové výprodeje a takzvané prodeje ze dvora.

KAPITOLA PÁTÁ

Maureen si nebyla jistá, jestli se jí Bonita Vista líbí.

Nebylo to něco, co by Barrymu někdy přiznala. A nebyl to nikterak silný pocit nebo jednoznačný názor. Šlo spíš o neurčitě zjištění, že její dojem z komplexu možná není tak příznivý, jak očekávala.

Zčásti ho vyvolal ten drzý dopis, který od společenství vlastníků obdrželi v souvislosti s garážovým výprodejem. Formálním, a přesto zjevně kritickým tónem jim sděloval, že porušují SPR, v nichž je jasně stanoveno, že garážové výprodeje a prodej ze dvora jsou zakázány. V dopise se dále psalo, že v tomto případě jim bude přečin prominut, neboť o platných pravidlech a směrnicích nevěděli, ale v budoucnu jim už bude uložena pokuta.

Ten dopis ale nebyl všechno. Na nepříznivém dojmu se nepodepsal ani z větší části. Bylo v tom něco jiného.

Jenže Maureen nevěděla co přesně.

Navenek bylo vše v pořádku. Ta hrstka lidí, které vídala chodit nebo běhat po ulicích, působila mile, prostředí bylo krásné a navzdory vší práci, která ji ještě čekala, byla nadšená i z jejich domu.

Potíž byla v tom, že tyto prvky se nesnoubily tak, jak měly. Milí sousedé, krásné okolí, dokonalý dům, všechno to byly samostatné složky, izolované fenomény, které vůbec nic nespojovalo.

Celek byl míň než suma jednotlivých částí.

Odmítala to však byť jen náznakem přiznat Barrymu. Nechtěla svými nepodloženými dojmy zkalit jeho očividné po-
těšení.

Navíc takové pocity nejspíš přejdou.

Několik dalších týdnů strávili prací na domě: malováním, tapetováním, přeměnou mrtvého, tmavého prostoru po před-
chůdcích v prosvětlený a vzdušný domov, který ladil s jejich
vlastním nábytkem a podtrhával úchvatnou scénérii za vel-
korysími okny. Tam, kde to bylo možné, strhali obložení, na
zbytek stěn nalepili tapety, těžké hnědé závěsy vyměnili za
minižaluzie, z koupelen odnesli špinavé a prohnílé koberce
a pod nimi přebrousili a vyleštili dřevěnou podlahu. Mau-
reen z Kalifornie přivezla většinu jejich původních domácích
pokojových rostlin, dokonce i ty, o nichž věděla, že nepřežijí
zimu, a jakmile v domě rozmístila palmy a fíkusy, jakmile
do koutů a k oknům různých místností postavila a zavěsila
koše se zelencem, jejich nový příbytek hned vypadal o sto
procent líp.

Pak Barry v hlavní ložnici objevil tu zalepenou obálku.

Právě maloval v přístěnku a ometal prach z horní police,
aby ji mohl také přetřít, když se znenadání zarazil a vyhrkl:
„Co je to?“

Maureen vedle postele vzhledla od okenního rámu, který
zrovna přetírala. „Co jako?“

Barry k ní přešel s velkou papírovou uzavřenou obálkou.
Pokrývala ji vrstva prachu a místo adresy na ní stálo „Novým
majitelům“. Maureen obálku převzala. Jednoznačně v ní něco
bylo, nějaká listina nebo dopis. Přidržela ji u okna, aby zkusila
zjistit, jestli proti světlu uvidí něco z jejího obsahu.

„Co myslíš, že bychom s ní měli udělat?“ zeptal se Barry.

„To nevím. Myslíš, že je určená nám?“

Barry pokrčil rameny. „Noví majitelé jsme. I když ta obálka
vypadá, že tady leží už pěkně dlouho.“

„Tak ji otevřeme.“ Maureen obálku z jedné strany roztrhla a jedním nehtem pootevřela tuhý obal. Uvnitř byl vzkaz na obyčejném bílém dopisním papíru, chvatně napsaný černým inkoustem a nedbalým mužským rukopisem.

Neodcházíme dobrovolně, stálo v dopise. To byste měli vědět. Jsme vystrnaděni z vlastního domova. Mohlo by se to stát i vám. Pro svou ochranu si VŠECHNO zapisujte!! Jména, data, svědky. Oni to dělají, oni toto všechno zaznamenávají. Nemyslete si, že ne. Měli byste to dělat i vy.

A ať nespatří tento dopis. Po přečtení ho spalte.

Dopis nebyl opatřený podpisem ani datem a Maureen po jeho přečtení vzhledla k Barrymu. Působil zmateně a nedával velký smysl, ale jeho zjevně vážný a paranoidní tón mu i navzdory vrstvě prachu na obálce dodával na naléhavosti a bezprostřednosti. V Maureen vyvolával neklid. „Co to má být?“

Barry bezradně zavrtěl hlavou. „Netuším.“

„Já si myslím, že tohle není určené nám. Evidentně tam ležel už kdovíjak dlouho.“

„Možná to tu nechaly děti. Když jsme byli malí, se sestrou jsme před odjezdem z Napy zakopali falešnou mapu s pokladem a doufali, že až ji někdo vykope, bude si myslet, že je skutečná a pokusí se podle ní poklad najít. Možná že tohle je něco podobného. Kanadský žertík.“

„Možná,“ opáčila Maureen pochybovačně.

„No a podle tebe je to teda co?“

„Nemám tušení. Ale připadá mi, že to pisatel myslel naprosto vážně. Neřekla bych, že bychom to měli brát vážně i my, ale přijde mi, že ten, kdo to psal, si nedělal legraci a snažil se sdělit něco, co jemu samotnému připadalo důležité.“

Barry od ní list převzal a ještě jednou ho přelétl očima. „Co myslíš, že bychom s ním měli dělat?“

„Měli bychom ho vyhodit,“ řekla mu Maureen. Věděla, že je to hloupost, věděla, že je to projev pověrčivosti, ale představa,

že jim toto chvatně načmárané varování bude ležet doma, ji trochu děsila. „Je to staré a vlastně to ani není naše. Nemáme důvod si to nechávat.“

Barry přikývl. „Jo, máš pravdu.“ Obálku i vzkaz zmuchlal a obojí zahodil do igelitového pytle na odpadky uprostřed podlahy.

„Ale je to divné,“ poznamenal cestou k přístěnku. „Hodně divné.“

Jinak jim šla renovace od ruky. Kombinace vysoké nadmořské výšky a manuální práce je unavovala a každý večer je nasměrovala do postele dlouho před jejich obvyklou jedenáctou hodinou. Ale nenudili se, odvedli hromadu práce a dům postupně začínal nabývat novou podobu.

Venku vystříhali houští, uřezali suché větve ze stromů a zasadili květiny a keříky, které Maureen nakoupila v jediném corbanském zahradnictví, rodinné firmičce těsně vedle benzínky Shell. Barry pod spodní terasou našel nejen funkční kolečko, ale také část starožitného pluhu, který pak Maureen strategicky umístila k příjezdové cestě, aby domu dodala rustikálnější vzhled.

Ve svém novém domově už trávili třetí pátek, odvedli kus práce na svažité části pozemku na severní straně domu a právě se vraceli z jedné z mnoha výprav na skládku, když je cestou domů mávnutím zastavil Ray Dyson. Starý pán scházel z kopce v rámci odpolední vycházky, Barry zpomalil a stáhl okénko na suburbanu. „Zdravím, Rayi.“

Stařík na ně kývl. „Bary. Maureen. Napadlo mě, jestli byste nechtěli přijít dnes večer na večeři. S Liz bychom vás velice rádi pozvali.“

Barry pohlédl na Maureen, která sklouzla pohledem na své špinavé oblečení a na pracovní rukavice pohozené na podlaze. Zavrtěla hlavou.

Barry se usmál. „Asi ne. Možná někdy jindy.“

„Ale no tak. Nepůjde o nic formálního. Sakra, klidně přijďte tak, jak jste, a ruce si umyjete u nás ve dřezu. My si na obřadnosti nepotrpíme. Liz dělá kotel svojí omáčky na špagety a řekli jsme si, že by bylo fajn vás na to pozvat.“ Mezerou mezi Barrym a volantem se zadíval na Maureen.

„Nemuseli byste dnes večer vařit. Žádná práce, žádné špinavé nádobí. Přijedte. Bude to zábava.“

Maureen musela uznat, že to zní lákavě, a když se na ni Barry ještě jednou podíval, přikývla. „Tak dobře.“

„Výborně! V kolik hodin vás můžeme očekávat?“

„Kdy by se vám to nejvíc hodilo?“

„V šest?“

Barry přikývl. „To by šlo.“

„Víte, který je náš dům, že ano? Ten borovicový, co vidíte ze své příjezdové cesty. Ridge Road číslo 1212. Číslo je na schránce.“

„To najdeme.“

„Takže v šest!“ Ray na ně kývl, zamával a pokračoval v chůzi z kopce.

Barry původně plánoval, že se vrhne na pařez, který ještě bylo třeba vypáčit, ale už se připozdívalo a oba byli unavení, takže se šli domů umýt. Maureen se v dolní koupelně osprchovala, zatímco on si sprchu dopřál nahoře. Skončil mnohem dříve než ona, a když se Maureen objevila oblečená a občerstvená, uviděla ho, jak leží na pohovce a spí jako dudek s hlasitě puštěnou CNN.

V tichosti si z konferenčního stolku vzala několik časopisů a vyšla nahoru relaxovat na terasu. Barryho nechala odpočívat.

Z domu odjeli ve tři čtvrtě na šest. Barry chtěl jet autem, ale schylovalo se k nádhernému západu slunce a Rayův dům stál nedaleko, necelý blok od jejich příbytku. „Tohohle kalifornského způsobu uvažování se musíš zbavit,“ řekla mu. „Není důvod všude jezdit. Zvlášť za tak krásného dne.“ Ukázala na

západ, k růžovým oblakům, která obklopovala zapadající slunce.

„Máš pravdu,“ přisvědčil Barry. „Je to zlovyk.“

I po veškeré práci, kterou za poslední týden odvedli kolem domu, byli oba na štíru s kondicí a cestou k Rayovu domu jen funěli a lapali po dechu. Posledních pár metrů zpomalili, pokoušeli se popadnout dech a nakonec na začátku štěrkové příjezdové cesty k domu Dysonových zastavili.

„Panebože,“ řekl Barry. „Tahle nadmořská výška mě zabije.“

Maureen ho vzala za ruku a potáhla ho dopředu. „Pojď. Vyschlo mi v krku. Čím dřív se tam dostaneme, tím dřív dostaneme něco k pití.“

Když pracovali u domu, Ray se občas zastavil na pár slov, ale dnes měli oba poprvé příležitost seznámit se s jeho manželkou. Liz Dysonová byla drobná postarší žena s kultivovaným vystupováním, které trochu kolidovalo s Rayovým zemitějším přístupem, ale Maureen po několika minutách v jejich přítomnosti pochopila, jak skvěle se oba doplňují, a usoudila, že se k sobě opravdu hodí.

Po krátkém obligátním seznamovacím povídání Liz přinesla sklenky s vínem a Ray se s hosty vydal na prohlídku domu.

Domu, který vyrážel dech.

Dysonovi žili v příbytku, který jako by vypadl ze stránek časopisu o bydlení. Maureen si myslela, že se jejich vlastní dům pyšní skvělým výhledem, ale ve srovnání s tím, co se nabízelo jejich hostitelům, nestál za řeč. Venku ještě zcela nezapadlo slunce a ohnivě rudá obloha ozařovala stovky kilometrů lesů a kaňonů, přičemž drobné opalizující záblesky v krajině dopadaly na plechové střechy rančů, hornických chatrčí a větrných mlýnů. Městečko Corban pod nimi tonulo ve stínu okolních kopců a hor a v domech v centru se zvolna rozzínala světla. Bylo to ohromující panorama, s nímž nesnesl srovnání žádný jí známý pohlednicový záběr; navíc řádka oken, tvořící jižní

stěnu obývacího pokoje Dysonových, z níž se nabízel tento úžasný výhled, se ladně stáčela v téměř dokonalém půlkruhu. Pokoj sám byl zařízený v rustikálním stylu a honosil se stoly a židlemi ze dřeva borovice pokroucené, pohovkou s potiskem v jihozápadním stylu a skleněným stolem s podstavcem ve formě pařezu.

Z obývacího pokoje přešli do kuchyně. Ta byla obrovská a do ostrůvku z mexických dlaždic, který stál mezi lednicí a dřezem, byl zabudovaný vnitřní gril. Ze strany k domu směřovalo okno skleníku a stupňovitá zahrada. Na sporáku probublávala omáčka v gigantickém hrnci a celá místnost byla příjemně provoněná česnekem, cibulí a nejrůznějším kořením.

Ložnice manželů Dysonových, pokoj pro hosty a pracovna byly vkusně vybaveny nevelkým množstvím nábytku a Maureen bezděčně napadlo, kde Ray a Liz mají všechny... věci. Kde jsou fotografie přátel a příbuzných, sbírka všemožných tretek, osobní předměty upomínající na jejich minulost? To všechno, co nastrádali během života na východním pobřeží, po přestěhování do Utahu prostě vyhodili? Nedávalo to smysl, ale už to tak prostě vypadalo. Ona sama s Barrym měla v jedné místnosti víc krámů, než kolik jich mohli Dysonovi mít v celém domě, a jen těžko dokázala uvěřit, že dva tak domácky a usedle působící staří lidé postrádají špetku sentimentality.

Takové úvahy jí však nepřináležely, a když se vraceli do obývacího pokoje, hostitelům jejich krásný dům pochválila.

Liz se zdvořile pousmála. „Děkuji.“ Ray se zazubil. „Určitě je lepší, než co jsme měli v Hackensacku.“ Poplálal Maureen po ruce a Barrymu naznačil, aby se přišel podívat na jejich novou televizi se širokoúhlou obrazovkou, a když se pak oba muži pustili do rozhovoru o elektronice, Maureen se vydala za Liz do kuchyně.

Hostitelka z háčku na dveřích spíše sundala kostkovanou zástěru a uvázala si ji kolem pasu. Maureen se musela usmát.

Nosit zástěru neviděla nikoho kromě herců ve filmech a starých televizních seriálech a toto gesto jí připadalo jaksi zvláštní a roztomile starosvětské.

Liz míchala omáčku a na Maureen se ohlédl. „A máte nějaké zaměstnání i mimo domov, nebo jste hospodyňka na plný úvazek?“

„Jsem účetní.“

Liz se celá rozzářila. „Opravdu? Já taky. V New Jersey jsem pracovala jako auditorka. Doyle, Bell a McCammon. Třicet let. Na co se specializujete?“

„Hlavně na daně, ačkoliv zvládnou i výplaty a související účetnictví. Mám dokonce status autorizované účetní, ale ten moc nevyužiju.“

„Ale aspoň na něj můžete nalákat potenciální klienty.“

Maureen se rozesmála. „No, určitě to ničemu neškodí.“

„Takže takhle, ano? Další účetní.“ Hostitelka v zástěře zavrťela hlavou a usmála se. „Bude fajn mít tu někoho, kdo mluví stejným jazykem.“

Maureen si pomyslela totéž. Liz se jí zamlouvala a oddechla si, že první žena, s níž se v Utahu seznámila, není nějaká zaostalá maloměstská nána, ale světaznalá, chytrá a sofistikovaná dáma. Představovala si, že se na úroveň svých nových společnic bude muset snižovat, že bude muset předstírat zájem o kostelní partie binga a telenovely, aby se měla vůbec s kým bavit, a skutečnost, že potkala někoho, kdo je nejen inteligentní, ale kdo také vyšel z podobného prostředí, ji naplnila úlevou.

Paní domácí přešla k lednici, vytáhla hlávkový salát a několik igelitových sáčků se zeleninou a Maureen se jí zeptala, jestli by mohla pomoci. Dostala za úkol oloupat okurky. Obě stály bok po boku před dlouhým kuchyňským pultem a připravovaly salát coby přílohu k večeři – nebo „občerstvení“, jak tomu říkala Liz.

Bavily se o banalitách, bezpečných tématech, které opatrně nakusují dva lidé, kteří se teprve začínají poznávat a nechtějí se vzájemně ničím urazit. Navzdory věkovému rozdílu se spíše podobaly, než lišily, obě byly zahradnice, obě vášnivě četly, obě byly oddané fanyanky televizního kanálu Home & Garden a Maureen si uvědomila, že se vůči Liz otvírá. Zeptala se jí na jejich předchůdce, kteří žili v jejich domě předtím, než se do něj s Barrym nastěhovala, ale Liz odpověděla, že dotyčný pár moc neznala. Neznal ho nikdo. V domě nežili dlouho, necelých devět měsíců, a s nikým se moc nestýkali. Přišli a odešli, aniž o sobě dali jakkoliv vědět, a dům od té doby zel přes rok prázdnotou.

Ovšem rodina před nimi byla něco úplně jiného. Haslamovi – manžel, manželka a dva synové – patřili k prvním rodinám ve Vistě, byli známí a oblíbení a jejich odjezd vyvolal poprask. Tato rodinka v podstatě zmizela, odstěhovala se znenadání uprostřed noci. Nikdy se nevrátila, nikdy nezavolala, s nikým ve čtvrti už nenavázala žádný kontakt, což pro ně nebylo ani trochu typické, zvláště pro matku, Kelli, kterou Liz znala opravdu hodně dobře. Maureen si pomyslela, že takový scénář víceméně odpovídá panice a paranoii čišícím z dopisu, který objevili v přístěnku, a Liz o nalezeném varování řekla, popsala jí, jak na něj Barry v přístěnku narazil při uklízení a jak ji zamrazilo, když ta nadsazená slova četla. V té chvíli do kuchyně přišel Ray, aby sobě i Barrymu dolil pití, a když se zaposlouchal do Maureenina líčení, jen sraštil čelo.

„Tohle na Teda a Kelli vůbec nepasuje.“

„Ne, to ne,“ přisvědčila Liz. „Ale Maureen má pravdu. Odpovídalo by to jejich odjezdu. Nebo mi to připadá jako něco, co by napsali lidi, co mají potřebu prchnout uprostřed noci.“ Otočila se zpátky k Maureen. „Ten vzkaz jste si náhodou nechal?“

„Ne. Je to už víc než týden a řekla jsem Barrymu, aby ho vyhodil. Doma bych to mít nechtěla.“

„Myslíš, že Ted prováděl něco... nezákonného?“ zeptal se Ray své manželky.

Liz pokrčila rameny. „Tys ho znal líp než já. Měla jsem blízko ke Kelli a dětem a Teda jsem zas tak moc neznala.“

„Bavily ho počítače,“ vysvětloval Ray. „Měl práci u jakési firmy pro ochranu soukromí. Vychytával chyby v systémech. Doma moc nebýval. Hodně času trávil v Salt Lake City.“ Ray doplnil sklenice a uchopil je. „Řekl bych, že taková práce udělá z člověka paranoika. Akorát... na Teda mi to prostě nesedí.“

„To, že jsi paranoidní, neznamená, že po tobě nejdou.“

„Třeba po něm šli.“

„Kdo?“

„Nevím. Vláš? Třeba vyzradil nějaké tajemství nebo něco takového. Kdo ví?“

Když Ray odešel zpátky do obývacího pokoje, Maureen se otočila k Liz. „Ale proč by se nás Ted nebo jeho manželka snažili varovat? Pokud udělal něco špatného a šly po něm úřady, přece z toho nevyplývá, že v nebezpečí budou i další obyvatelé jejich domu.“

„Nic z toho nedává smysl. Celá ta věc je divná.“

Maureen si vybavila zděšení, které cítila při čtení naléhavých slov zaprášeného vzkazu. „Ano,“ přisvědčila, „to tedy je.“

Dodělaly salát, Liz dala vařit hrnec vody a obě se vydaly do obýváku za svými muži.

„Co byste řekli na večírek?“ zeptala se Liz, když se usadila na pohovku. „Na nějakou seznamovací slezinu s několika našimi sousedy. Několika našimi *normálnějšími* sousedy?“

Maureen se podívala na Barryho. „To by mohla být zábava. Lidi tady ještě neznáme, kromě vás a Raye, a bylo by hezké se seznámit i s někým jiným.“

Barry přikývl.

„Výborně, tak to domluvíme.“

Zbytek večera uplynul rychle a Liz dalšího dne zavolala, aby zjistila, jestli pro ně není brzo uspořádat večírek hned další večer. „Na nějaké formality si tady nepotrpíme a skoro každý má večer volno – nevím, jestli jste si všimli, ale Utah moc nekypí vzrušujícím nočním životem –, takže kdyby vám to nevadilo, mohli bychom už zítra uspořádat večírek, kdy vás přivítáme ve Vistě.“

„To by bylo fajn.“

Maureen nabídla, že obstará nealko, a Liz jí řekla, že ostatní záležitosti domluví s dalšími hosty; prostě stačí, když se oba v šest večer objeví.

Dalšího večera se Maureen s Barrym opět ubírali k Dysonovým a tentokrát nesli igelitové nákupní tašky plné Coca-Coly, Spritu a dietní Pepsi. Na příjezdové cestě a na ulici stálo několik aut a Barry, jak už Maureen očekávala, začal navrhopvat, aby pak rychle zařadili zpátečku a z večírku co nejdřív odešli.

Maureen zastavila. „Zůstaneme tam,“ prohlásila nekompromisně, „dokud já sama neurčím, že bychom měli zvednout kotvy. Nabízí se nám příležitost začít tady jak se patří, navázat přátelství a poznat sousedy. Určitě nestojím o to, aby ses zase choval jako buranský asociál. Na to bude čas později. Vycouvat můžeš příště. Ale teď a tady uděláme ten nejlepší dojem.“

Chvilí to vypadalo, že Barry bude něco namítat, ale Maureenin výraz musel působit opravdu nesmlouvavě, protože si jen povzddechl. „Vyhráváš,“ utrousil rezignovaně. „Budu se chovat, jak nejlíp umím, a zůstaneme tam až do trpkého konce.“

Nakonec si to užívali a zůstat až do trpkého konce chtěl sám Barry. Ray a Liz hosty vybrali moudře a dům byl plný mnoha různých lidí: starých, mladých, lidí středního věku, ženatých, vdaných i svobodných. Téměř všichni měli nějakou hororovou historku o společenství vlastníků nemovitostí,

příběh o střetu s byrokraticky smýšlejícími členy správní rady a Barry byl ve svém živlu. Soptil proti autoritám a konformitě a všechny vyzýval, aby se sdružili do jednoho volebního bloku a současnou správní radu vystřídali.

Potom se domů ubírali unavení, spokojení a trochu opilí. Byla bezměsíčná noc a černou oblohu poselo víc hvězd, než kolik jich Maureen viděla za celý život. Dost často mezi nimi proletěl meteor. Dysonovi se jí líbili. Byli milí. A milá jí připadala i většina ostatních.

Přesto přese všechno si stále nebyla jistá, jestli se jí zamlouvá celá Bonita Vista.